

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyň: **a) I. G.**, nar. ..., evidenční číslo ..., státní příslušnost Ukrajina, **b) nezl. A. H.**, nar. ..., evidenční číslo ..., státní příslušnost Ukrajina, zastoupena zákonnou zástupkyní - žalobkyní ad a), obě hlášeny na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, obě zastoupeny JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2016, č. j. OAM-28/ZA- ZA11-LE23-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhaly zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým jim nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že žalobkyně a) podala jménem svým a své nezletilé dcery [žalobkyně b)] dne 13. 1. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také jen ČR). V doplnění žádosti a následném pohovoru uvedla, že obě jsou státními občankami Ukrajiny, ukrajinské národnosti, poslední bydliště měly v Rovenské oblasti. Žalobkyně a) je

pravoslavného náboženského vyznání, nebyla nikdy členkou žádné politické stany či organizace, je rozvedená, popsala problémy s bývalým manželem. Do ČR obě přicestovaly autobusem přes Polsko dne 3. 12. 2015, neboť žalobkyně a) má v ČR matku, která zde žije již 12 let. Uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že by v ČR chtěla žít se svou matkou a pomáhat jí, přičemž na Ukrajině nikoho nemá a nechce se tam vracet do špatných podmínek.

Žalovaný se po nastínění skutkového stavu věci následně v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § § 12 - 14b zákona o azylu. Při svém rozhodování vycházel z výpovědí žalobkyně a) a informací, které shromáždil v průběhu správního řízení o situaci na Ukrajině, zejména ve vztahu k situaci politické, bezpečnostní a stavu dodržování lidských práv. Po jejich zhodnocení dospěl k závěru, že v případě žalobkyň není dán žádný z důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, když snahu o legalizaci pobytu, ekonomickou nouzi a nedostatek sociálního zázemí v zemi původu nelze zákonným důvodům podřadit.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně a) v žalobě namítala, že napadené rozhodnutí spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, nemá oporu ve spisovém materiálu, resp. je s ním v rozporu. Dle jejího názoru rozhodnutí spočívá na nesprávném posouzení rozhodné právní otázky správním orgánem. Uvedla, že v průběhu správního řízení popsala, že na Ukrajině nemá nikoho, kdo by jí a její dceři mohl pomoci. Nemá žádné sourozence, svého strýce a dvě sestřenice viděla pouze asi dvakrát za celý život. Jejím jediným blízkým člověkem je vedle její dcery, její matka, která žije a pracuje v ČR, v Klatovech. Na Ukrajině by musela bydlet s dcerou sama ve velmi špatných podmínkách bez reálné vyhlídky na pracovní uplatnění. Nemá prostředky na to, aby se mohla postarat o důstojnější život své rodiny, je rozvedená a otec její dcery pobývá střídavě v Polsku a na Ukrajině a o dceru se nestará. Z jeho strany byla na Ukrajině vystavena i fyzickému násilí, přičemž policejní orgány se tím odmítly zabývat.

Dále namítala, že rozhodnutí žalovaného vychází mimo jiné ze skutečnosti, že *„otec nezletilé má ke své dceři zákonnou vyživovací povinnost a je jen pouze rozhodnutím žalobkyně po svém bývalém manželovi tuto povinnost nevymáhat soudní cestou“*, přičemž uvedený závěr žalovaného nemá v napadeném rozhodnutí ani ve spisovém materiálu žádnou oporu. Žalovaný neuvedl, na jakém právním základě založil tento svůj závěr o existenci vyživovací povinnosti (tedy na základě jakého ustanovení příslušné ukrajinské právní normy). I kdyby tomu tak bylo, její bývalý manžel dosahuje svých příjmů mimo území Ukrajiny a žalobkyně nemá prostředky na to, aby v dlouhém soudním sporu jeho příjmy prokázala.

Má za to, že by jí a její dceři měl být udělen alespoň humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, případně doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu z důvodu nebezpečí vážné újmy. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou a účelovou. Žalobkyně nespecifikuje, čím konkrétně byla na svých právech zkrácena, v čem vidí nedostatečně zjištěný skutkový stav, v čem konkrétně nemá správním orgánem zjištěný skutkový stav oporu ve spisovém materiálu, tím spíš, v čem konkrétně je s ním v rozporu, a v čem vidí nesprávné posouzení a které rozhodné právní otázky.

Uvedl, že námitky žalobkyně jsou pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného a za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Přesto je žalovaný přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, zejména pak na straně 7 napadeného rozhodnutí srozumitelným způsobem vysvětlil, proč není možné žalobkyni a její dceři udělit humanitární azyl. Stejně tak na stranách 8 až 10 vysvětlil, proč nelze žalobkyni a její dceři udělit doplňkovou ochranu.

K otázce vyživovací povinnosti žalovaný poukázal na to, že sama žalobkyně v rámci pohovoru ohledně stanovení výživného na dceru odpověděla, že se na ukrajinský soud neobrátila, i když ví, že otec nějaké peníze na placení výživného má, a to zejména proto, že měla strach, že jí nedá souhlas s vycestováním dcery do zahraničí. I přesto jí trvalo dva roky, než od něj tento souhlas získala. Je tedy zřejmé, že žalobkyně má nejen o existenci vyživovací povinnosti rodičů k nezletilému dítěti, ale i o existenci dalších rodičovských práv a povinností (např. nutnost udělení souhlasu k vycestování nezletilého dítěte do ciziny oběma rodiči) konkrétní povědomí. Za této situace je absurdní správnímu orgánu vytýkat, že svoji úvahu o vyživovací povinnosti otce k nezletilé žalobkyni neopřel o konkrétní normu ukrajinského právního řádu.

Závěrem žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 37/2003 (*„Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“*) uvedl, že žalobkyně i za svoji dceru zvolila nesprávný nástroj k řešení pobytové otázky v České republice a je třeba, aby řešila svoji situaci v souladu se zákonem 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), O žalobě rozhodl při jednání.

Soud v řízení zkonstatoval obsah správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobkyně a) v žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané jménem svým a své nezletilé dcery a při pohovoru provedeném dne 18. 1. 2016 uvedla, že je rozvedená (od listopadu 2013), z důvodu nedostatku práce na Ukrajině nepracovala, žila z peněz, které jí posílala její matka. Do tří let věku dcery dostávala dětské přídavky,

pak již nic. Bývalý manžel pracoval převážně v Polsku, o dceru se příliš nezajímal. Uvedla, že nepožádala soudně o určení výživného na dceru, neboť se obávala, že jí manžel nedá souhlas s vycestováním dcery do zahraničí. Uvedený souhlas od něho získala až v dubnu 2015. Před odjezdem z vlasti brigádně pracovala v Polsku. O česká víza požádala v říjnu 2015 (po skončení platnosti polského víza) a hned po jejich obdržení z vlasti spolu s dcerou odjely. K bezpečnostní situaci v místě jejich bydliště uvedla, že v jejich vesnici se nic zvláštního nedělo, je tam klid, válkou utrpěla jen ekonomika. O mezinárodní ochranu žádá proto, že by v ČR chtěla žít se svou matkou a pomáhat jí, na Ukrajině nikoho nemá a nechce se tam vracet do špatných podmínek.

Doložila ke svým tvrzením rodný list svůj a své dcery, rozsudek o rozvodu manželství, souhlas otce s vycestováním nezpl. dcery, doklad o svém středoškolském vzdělání.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, pocházejících z různých informačních zdrojů z let 2014 až 2016, které jsou citovány na straně 4 napadeného rozhodnutí (zprávy MZV ČR, Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, organizací Amnesty International, Freedom House a Human Rights Watch). Žalobkyně nevyužila možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, nevznesla proti nim či zdrojům informací žádné námitky, nenavrhla doplnění důkazů.

Při jednání soudu zástupci účastníků setrvali na svých písemných podáních a učiněných návrzích.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec splňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Napadené rozhodnutí dle názoru krajského soudu netrpí vadou nedostatečného zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně a) neuvedla žádné relevantní skutečnosti, ze kterých by bylo možné učinit závěr o tom, že ona nebo její nezpl. dcera byly v zemi původu pronásledovány ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že by mohly mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů

uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, jejichž výčet je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další.

Jediné skutečnosti, které žalobkyně a) v žalobě (a předtím ve své žádosti) uvedla a z nichž dovozuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany, je to, že se na Ukrajině nemá kam vrátit, nemá tam žádné ekonomické ani sociální zázemí. Uvedené skutečnosti však nelze podřadit taxativně uvedeným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 zákona o azylu, jak správně vysvětlil a odůvodnil žalovaný, který v tomto směru odkázal na již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které ekonomická nouze v zemi původu, existence rodinných vazeb na území ČR, jakož i snaha o legalizaci pobytu v ČR prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu, jsou neslučitelné s důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

Z výpovědí žalobkyně a) je rovněž zřejmé, že v minulosti v ČR již byla na návštěvě u své matky (leden 2015), jezdila pracovat do Polska, při výjezdu z vlasti a návratu do ní neměla žádné potíže se státními orgány své vlasti. Rovněž bez problémů získala vízum pro sebe i dceru. Žádost o mezinárodní ochranu nepodala ihned po svém příjezdu do ČR, ale až poté co si s matkou společně „užijí vánoční svátky“. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu krajský soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se uvádí, že *....„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 je uvedeno: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“* Krajský soud krom výše uvedeného dále odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004, podle kterého *....„azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. Prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje.“* Žalobkyně k realizaci svého soukromého života, tj. přání pobývat společně s dcerou a svoji matkou na území ČR měla a mohla využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (jako předtím její matka) a nikoli k uvedenému účelu zneužívat zákon o azylu.

S učiněnými závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňují podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Za správné a zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné, považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému

okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyň shledán zákonný podklad, neboť žalobkyně nejsou rodinnými příslušnicemi azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 zákona o azylu.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Krajský soud připomíná, že institut azylu není a nikdy nebyl univerzálním nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo této osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jeho představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo nehumánní azyl neudělit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60).

Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu a věku žalobkyň (uvedené skutečnosti zhodnotil na straně 7 napadeného rozhodnutí) neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný a správný. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. Azs 8/2004, z něhož vyplývá, že: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.

Krajský soud neshledal žádné skutečnosti, které by žalovaný v rámci své volné úvahy nezohlednil, či pochybil v takovém rozsahu, že by soud vedly ke zrušení výroku o neudělení humanitárního azylu. Žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobkyně důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v § 14a a § 14b zákona o azylu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci, předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně a), tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyním hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že zejména žalobkyně a) - v této souvislosti je zohledněna skutečnost, že žalobkyni b) je v současnosti 6 let - v zemi původu nikdy neměla potíže se státními orgány, ve vlasti proti ní nebylo a není vedeno trestní stíhání. Z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval všemi žalobkyní tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, pokud jde o bezpečnostní situaci, žalovaný uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobkyň na Ukrajině

neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyním za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Konstatoval, že zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě Ukrajiny, ve zbytku země je bezpečnostní situace klidná a stabilní. Vyhodnotil, že žalobkyně pocházejí ze západní části Ukrajiny, z Rovenské oblasti, která je od těchto dvou oblastí velmi vzdálená a není uvedenými lokálními střety bezprostředně zasažena. Ostatně žalobkyně a) sama uvedla, že jejich obce se válka netýká, je tam klid, utrpěla pouze ekonomika.

Krajský soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (podle usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalovaný dále s odkazem na informaci MZV č. j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015 uvedl, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí po návratu do vlasti postih ze strany státních orgánů. Případné vycestování žalobkyň nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se v odůvodnění i této části rozhodnutí zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením jednotlivých hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu (viz strany 8 až 10 napadeného rozhodnutí). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého: *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud tak, veden výše uvedenými úvahami, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto mu nezbylo než ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. říjen 2017

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J.L.